

RETRATS DEL NATURAL
RAMON MIRAVITLLAS POUS
 PERIODISTA

(57)

MANOLO GARCIA

La carpeta de les notícies pendents

TONI VALL
 BARCELONA

Quan ens trobem porta una carpeta sota el braç. Està plena de retalls de diari amb articles que li han agradat recentment o que té pendents de llegir i, vés a saber, com que la fracció lliure de temps sovint arriba sense avisar, val la pena portar-los a sobre. El Ramon és un veterà de l'ofici, un periodista avesat a l'actualitat, a escanejar immediatament la portada d'un diari i a ensumar la flaire tendenciosa o absolutament precisa d'un titular escrit a cuita-corrents. En sap i li agrada parlar-ne, gaudeix de la conversa sobre la professió que compartim i em parla de tants i tants anys amunt i avall, dels vaivens, dels bons i dels mals moments.

No li preguntaré si en el seu cas va ser primer l'ou o la gallina perquè sonaria a acudit fàcil i perquè de fet ja ho sé. Ja sé que és periodista perquè no podria ser cap altra cosa. Perquè ho porta infiltrat a la sang des que el seu pare li va dir: "No siguis ni advocat ni periodista". I ell, esclar, va decidir que volia ser les dues coses. Després de guanyar el premi de redacció de la Coca-Cola se li desperta la sagrada vocació de l'escriptura i ja s'interessa pels estudis de periodis-

me. I és que trepitjar el carrer ja l'emociona però, per allò de caminar sobre segur, comença per dret i es queda a uns mil·límetres de la línia d'arribada: encara avui li falten tres assignatures per acabar la carrera.

Inicis professionals

No es resigna a aparcar el que li suggereix l'instint i decideix compaginar dues carreres apuntant-se a l'Escola de Periodisme de l'Església. Allà coneix un focus de progressia i subversió dins una institució presumptament conservadora. "Una falca de resistència", ho anomena ell. Molt aviat la primera experiència professional: becari al singular *Diario Femenino*, propietat de l'historic Víctor Sagi i amb un to informatiu, entre *light* i edulcorat, però sense arribar a ser rosa.

Poc després el rotatiu es converteix en *Mundo Diario* i ell passa a ser el redactor en cap de la secció local. És un diari jove, inexpert però energètic, amb forta influència del PSUC, i allà viu moments molt rellevants. Són els anys del cas Puig Antich i de l'empresonament de Hueras Claveria, i els ànims estan caldejats. Experimenta la relació amb el poder, l'enfrontament amb l'exèrcit i algun sotrac en forma d'interrogatori de la fiscalia militar. Un temps periodísticament brutal.

El 1978 arriba un nou diari amb un ambiciós projecte al davant. A *El*

Anècdotes
 Escriure set anys crítica televisiva fa que visqui nombrosos desencontres

Història
 S'ha assegut entre Kubala i Di Stéfano i ha sopat a casa de Berlusconi

Periódico el Ramon hi farà tots els papers de l'auca. Negociar els temes en la inicial -i frustrada- doble edició Barcelona-Madrid, pensar la portada, fer reportatges, ser cap d'opinió, encarregar-se del dominical... Aquest període inclou també un parèntesi de no gaire bon record com a subdirector d'informació d'*Interviú*. La segona etapa al diari té alts i baixos. D'una banda, s'atreveix amb un invent fins llavors poc freqüentat: la crítica de televisió. Són set anys en què viu força desencontres i percep susceptibilitats a flor de pell. Algunes enemistats i l'al·lèrgia a la consigna li provoquen desgast i allunyament del que més li agrada: el carrer, la immediatesa, la implicació diària.

Reptes televisius

El nou repte és passar d'escriure sobre televisió a fer televisió. La seva vena de polemista nat és el que atreu Televisió Espanyola i li proposen una primera experiència: *El mirall*, una espècie de variació de *La clave*, debat amb pel·lícula. Fa de cap de comunicació del futbol durant els Jocs Olímpics i de segon locutor en transmissions de partits. Fins i tot, recorda amb ironia, li toca cantar un gol del Madrid en una eliminatòria contra el PSG. Després arriba *Molt personal*, un nou programa en format d'entrevista i tertúlia d'actualitat. Conserva a la memòria algunes

anècdotes d'allò més sucoses. Com l'entrevista a José María Aznar en què li pregunta per les manifestacions del 20-N a favor de Franco. La insistència de Miguel Angel Rodríguez perquè no s'emetés la resposta resulta d'allò més dura. *Cerca de ti*, un espai cultural del qual té un record fantàstic, és el pròleg dels seus grans èxits. Primer *Dret a parlar*, un "debat pirotècnic i de patacada", que funciona molt bé i, esclar, *L'ou o la gallina*, una bomba d'audiència que comença just amb l'arribada del PP a la Moncloa. "Hauria d'haver estat dimintint cada setmana", m'explica en relació a les pressions i la fiscalització dels continguts.

Els dotze anys a COMRàdio suposen el seu trajecte més llarg i continuat en un mitjà i està molt orgullós de les bones audiències aconseguides. Ara és professor a la UAB i, com que enyora l'escriptura, fallibres. El nou, que porta com a títol *Els homes i les dones que tenien por al micro*, es publicarà a principis del mes que ve i és un destil·lat de la seva experiència periodística enfocada a la construcció del discurs i a com influir i guanyar-se els altres. Ha entrevistat Pep Guardiola, s'ha assegut entre Kubala i Di Stéfano i ha sopat a casa de Berlusconi, que li va regalar una estilogràfica tarada. Porta bigoti des que va fer la mili i la seva dona no li permet afaitar-se'l. Encara li queden molts retalls per llegir. —